எரு இடைமரு ததனில் ஈண்ட இருந்து
படிமப் பாதம் வைத்த அப்பரிசும்

இடைமருது அதனில் ஈண்ட இருந்து—திருவிடைமருதூரின் கட் செறியஇருந்து, படிமப்பாதம்—தெய்வவடிவான திருவடிகளை, வைத்த அப்பரிசும்—வைத்த அத்தன்மையும் என்றவாறு.

'படிமம்' தெய்வவடிவம் எனப் பொருள்படுதலைக் "கைவினைமுற்றிய தெய்வப்படிமத்து" * என்புழியும், "கடவுள் எழுதிய படிமங்காணிய" † என்புழியுங் காண்க.

ஏகம் பத்தின் இயல்பாய் இருந்து
பாகம் பெண்ணோ டாயின பரிசும்

ஏகம்பத்தின்—திருக்கச்சி ஏகம்பம் என்னுங் காஞ்சிமாநகரில், இயல்பாய் இருந்து — இயற்கையாய் எழுந்தருளியிருந்து, பாகம் பெண்ணோடு ஆயின பரிசும்—இடப்பாகம் உமைப்பிராட்டியாரோடு கூடியான தன்மையும் என்றவாறு.

என்றது : திருக்கைலையில் இறைவனும் இறைவியுங் காதல்விளையாட்டில் இருந்தபொழுது, அம்மை புறத்தே நின்று ஐயன் திருக்கண்களைத் தன் மென்மலர்க்கைகளாற் புதைக்க, உலகத்தின்கண் உள்ள ஞாயிறு திங்கள் வான்மீன் தீ முதலான எல்லா ஒளியுடைப்பொருள்களும் அவன்றன் அருட்கண்ணொளியால் விளங்குவனவாதலால், அவையெல்லாம் ஒளியிழந்து எங்கும் இருள, எல்லா உயிர்களும் பன்னெடுங்காலம் ஆரிடர் உழந்தன. உழவாநிற்ப, அன்னை தன் திருக்கைகளை அகற்றப், பெயர்த்தும் ஞாயிறு திங்கண் முதலான எல்லாம் பண்டுபோல் ஒளியுடையவாய் விளங்காநின்றன. உடனே இறைவன் அம்மையைநோக்கி 'மலையரையன் பொற்பாவாய், நீ நம் கண்களை ஒரு விளையாட்டால் மறைத்தது நமக்கு ஒருநொடிப்பொழுதேயாயினும், அஃது ஏனைக் கீழ்உலகங்களில்உள்ள மன்னுயிர்கட்கெல்லாம் பன்னெடுங்காலமாய் நீண்டு எங்கும் ஒளியின்மையால் அவை

* சிலப்பதிகாரம், நடுகற்காதை, உஉஅ

† மணிமேகலை, வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை, ௬.

தமக்கெல்லாம் ஆற்றெணுப் பெருந்துயரை விளைத்தது. அவை பட்டதுயர் நீங்குதற்குக் கழுவாயாக நீ நம்மை அகன்று மண்ணுலகிற்சென்று காஞ்சி என்னும் நமக்கினியமாநகரில் நம்மைச் சிவலிங்க வடிவில்வைத்து வழிபாடு ஆற்றுதி!" என்று கூறி விடுப்ப, அம்மையும் இறைவனைப் பிரிதலாற்றுளாய்ப் பிரிந்துபோந்து கச்சியிற் கம்பையாற்றங் கரையிற் சிவலிங்கப்பெருமானை எழுந்தருளச்செய்து வழிபட்டுவருங்கால் ஐயன்றிருக்குறிப்பால் அவ்யாற்றில் வெள்ளம்பெருகிப் பொங்கி மண்ணால் எழுப்பிய சிவலிங்கவடிவின் மேல்வந்துதாவ, அதுகண்டு அம்மை ஆற்றுளாய்ப் பெரிதும் மனங்கரைந்துருகத், தன் இருமலர்க்கைகளாலும் அதனைச் சூழ்ந்துதழுவ, அவ் அன்பின்மேலீட்டிற்கு உவந்து பெருமானும் அத்திருவுருவத்தினின்றுந் தோன்றி, அம்மையை அணைத்து மணம்புரிந்து தனது இடப்பாகத்தில் அமரவைத்தானெனக் காஞ்சிப்புராணங் கூறுகிற்கும் *

திருவாஞ்சி யத்திற் சீர்பெற இருந்து
அ0 மருவார் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும்

திருவாஞ்சியத்தில் சீர்பெறஇருந்து—திருவாஞ்சியம் என்னுந் திருப்பதியில் அழகுடன் எழுந்தருளியிருந்து, மரு ஆர் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும்—மணம் நிறைந்த கூந்தலையுடைய உமைப்பிராட்டியாரோடு மகிழ்ச்சியுற்றபடியும் என்றவாறு.

'வார்குழல்' எனப் பிரிப்பின் நீண்டகுழல் என்று பொருளுரைக்க †.

சேவகன் ஆகித் திண்சிலை ஏந்திப்
பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்

சேவகன் ஆகித் திண்சிலை ஏந்தி—போர்வீரனாகித் திட்பம் வாய்ந்த வில்லைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு, பலபல பாவகம் காட்டிய பரிசும்—பலவகையான தோற்றங்களைக் காட்டிய தன்மையும் என்றவாறு.

---

* சிவஞானமுனிவர் இயற்றிய காஞ்சிப்புராணம், தழுவக்குழைந்த படலம்.

† தொல்காப்பியம், உரியியல், கக.

இது பாண்டியன்பொருட்டுப் போரிற்றோன்றிப் பல தோற்றங்களைக் காட்டிய இறைவன் றன்மையைக் கூறியது ; இதனை மேற்காட்டிய வரலாறுகளிற் காண்க.

பாவகம்' என்னும் வடசொல் 'அகத்தேயுள்ள எண்ணத்தைப் புறத்தே புலப்படக் காட்டும் நடை' என்று பொருள்படும். இறைவன் தான்கொண்ட திருவுளக்குறிப் பின்படியெல்லாம் புறத்தே பலதோற்றங்களைக் காட்டின மையின் இச்சொல்லை எடுத்தாண்டார்.

"சேவகம்' வீரம் எனவும் பொருள்படுதலைச் சூடாமணி நிகண்டிற் காண்க.

கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும்
ஈங்கோய் மலையில் எழிலது காட்டியும்
ஐயா றதனிற் சைவன் ஆகியும்
துருத்தி தன்னில் அருத்தியோ டிருந்தும்
திருப்பனை யூரில் விருப்பன் ஆகியும்
கழுமலம் அதனிற் காட்சி கொடுத்தும்
கழுக்குன் றதனில் வழுக்கா திருந்தும்
புறம்பயம் அதனில் அறம்பல அருளியும்
குற்றாலத்துக் குறியாய் இருந்தும்

கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும்—திருக்கடம்பூர் என்னுந் தலத்திற் கோயில்கொண்டிருந்தும், ஈங்கோய் மலையில் எழிலது காட்டியும்—திருஈங்கோய் மலையில் அழகிய உருவினைக்காட்டியும், ஐயாறு அதனில் சைவன் ஆகியும்—திருவையாற்றின்கண்ணே சைவமறையோன் உருவங்கொண்டும், துருத்திதன்னில் அருத்தியோடு இருந்தும் — திருத்துருத்தி என்னும் ஊரில் விருப்பத்துடன் இருந்தும், திருப்பனையூரில் விருப்பன் ஆகியும் — திருப்பனையூர் என்னுந் தலத்தில் விருப்புடையனாகியும், கழுமலம் அதனிற் காட்சி கொடுத்தும்—சீகாழி என்னுந் தலத்திலே தனது திருவுருவினைக் காட்டியும், கழுக்குன்று அதனில் வழுக்காது இருந்தும்—திருக்கழுக்குன்றத்தின்கண்ணே மறவாது இருந்தும், புறம்பயம் அதனில் அறம்பல அருளியும்—திருப்புறம்பயம் என்னுந் திருப்பதியில் அறநூற் பொருள்கள் பலவற்றை அரு

ளிச்செய்தும், குற்றாலத்துக் குறியாய் இருந்தும்—திருக் குற்றாலத்தில் அடையாளமாய் இருந்தும் என்றவாறு.

'இடம்' வீடு எனப் பொருள்படுதலைப் பிங்கலந்தை யிற் காண்க ; இங்கு வீடாவது கோயில்.

'எழில்' என்பது எழிலுடைய உருவத்தின்மேற் றாயிற்று.

'ஐயாறதனிற் சைவனாகியும்' என்றது : பண்டொரு காலத்தில் திருவையாற்றில் ஐயாறப்பருக்கு வழிபாடு ஆற் றும் இருபத்துநான்கு ஆதிசைவப் பார்ப்பனரில் ஒருவர் தம்மனைவியையும் மைந்தனையும் விடுத்துக் காசிநோக்கிச் சென்றனராக, எஞ்சிய இருபத்துமூவரும் அவர் நெடு நாளாக மீண்டுவாராமைகண்டு, அவர்க்குரிய காணி முற்றுந் தாம்பங்கிட்டுத் தமக்குரிமையாகக்கொண்டு வாழ்ந்துவா லானர். அவர்களது செயலினை யுணர்ந்த மனைவியும் மைந்த னும் தமது பொருளைக் கவர்ந்துகொண்டது நன்றாகா தென்று வற்புறுத்தும், அவர்கள் அவர் சொற்களைச் செவி கொளாமைகண்டுவருந்தி, ஐயாறப்பர் முன்நின்று தமது குறையினைச் சொல்லி அழுதனர். அதன்பின்னர்க் காசி நோக்கிச்சென்ற சைவப்பார்ப்பனர் காசிக்கங்கை நீரும் பிற வுங்கொண்டுபுகுந்து, அவ்விருபத்துமூவர்பால் வந்துநிற்ப, அவர்கள் நடுக்குற்று அவர்க்குரிய காணியெல்லாம் அவர்க்கே திரும்பக்கொடுப்ப, அவரும் மகிழ்ந்து தாம் எடுத்துவந்த கங்கைநீரால் சிவபிரானுக்குத் திருமுழுக்குச் செய் வித்துப் பூசனை ஆற்றிப், பின் தம் மனைவி மைந்தர் துயரை யும் போக்கித், தமது திருமடத்தின்கண் இருப்ப, அவ ரையே முழுதும் ஒத்த மற்றொருவருங் காசிக் கங்கை நீர் சுமந்து அவர் எல்லாரிடத்தும் வந்துபுகுத, எல்லாரும் 'ஈதென்னை !' என்று பெரிதும் இறும்பூதுற்றுத் திகைத்த தனர். முதலில்வந்த சைவப்பார்ப்பனர்க்கும் பின்வந்த சைவப்பார்ப்பனர்க்கும் இடையே வழக்குண்டாக, இரு வருந் தத்தமக்குரிய முறியோலைகளைக்காட்ட இரண்டும் பெரும்பான்மையும் ஒத்திருப்பினும், சிற்சில வேறுபாட் டால் மெய்யான முறியைப் பொய்யென்றும் பொய்யா

னதை மெய்யென்றும் எல்லாரும் ஒருப்பட்டுக்கூற, முதல் வந்த சைவர் தாங்காட்டிய முறியே மெய்யானமைதேற்றி மறைந்தருளினர் என்பது ; இவ்வாறு திருவையாற்றுப் புராணத்தின் கட் கூறப்பட்டது.

'கழுமலம்' சீகாழிக்குரிய பெயர்களுள் ஒன்று.

வழுக்காது—மறவாது; 'வழுக்கு' மறதிப்பொருட்டாதல் திவாகரத்திற் காண்க.

'அறம்' ஈண்டு அறநூற்பொருள் ; இனி அறங்கள் பலவற்றைச் செய்தருளியும் என உரைத்தலும் ஒன்று.

அந்தமில் பெருமை அழலுருக் கரந்து
சுந்தர வேடத் தொருமுதல் உருவுகொண்
டிந்திர ஞாலம் போலவந் தருளி
கூரு எவ்வெவர் தன்மையுந் தன்வயிற் படுத்துத்
தானே ஆகிய தயாபரன் எம்மிறை
சந்திர தீபத்துச் சாத்திரன் ஆகி
அந்தரத் திழிந்துவந் தழகமர் பாலையுட்
சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந்திருந் தருளியும்

அந்தம் இல் பெருமை அழல் உருக்கரந்து—முடிவில்லாத பெருமையினையுடைய தீப்பிழம்பின் உருவத்தை மறைத்து, சுந்தரவேடத்து—அழகிய கோலத்தினை யுடைய, ஒருமுதல்—ஒருமுதற்பொருளாய், உருவுகொண்டு—உருவம் புனைந்து, இந்திரஞாலம்போல வந்தருளி—பெரியதொரு மாயவித்தை போல் வழியறியப்படாமல் தோன்றி, எவ்எவர் தன்மையும் தன்வயின்படுத்து — எத்தன்மைப்பட்டவர் இயல்புகளையும் தன்னிடத்தே அடங்கவைத்து, தானேஆகிய—தான் ஒருவனே முதல்வன்ஆகிய, தயாபரன் எம்இறை—அருளினால் மேலோனான எம்தலைவன், சந்திரதீபத்து — சந்திரதீபம் என்னுந் திருப்பதியிலே, சாத்திரன் ஆகி—கலைவல்லோனாய் உருவுகொண்டு, அந்தரத்து இழிந்துவந்து—இடைவெளியினூடே இறங்கிவந்து, அழகு அமர் பாலையுள் —அழகுமிக்க பாலை என்னும் தலத்தின்கண்ணே, சுந்தரத்தன்மையொடு துதைந்து இருந்தருளியும்—அழகிய இயல்போடு நெருங்கியிருந்தருளியும் என்றவாறு.

எவ்வுலகத்துள்ள எவ்வகை யுயிர்களினும் இறைவன் ஊடுருவி நின்று அவைகளையெல்லாம் இயக்கி அவ்வவை தத்தம் இயற்கைப்படி இயங்கக்காண்டலினாலும், அங்ஙனம் இயங்கும் அவ்வுயிர்களின் இயல்புகள் இறைவன் இயக்கினாலன்றித்தாமாகவே ஒருசிறிதும் புலப்படாமையினாலும், அவ்வாறு இயங்குமிடத்தும் அவனேவல்வழிநின்றே இயங்குதலினாலும் 'எவ்வெவர் தன்மையும் தன்வயிற்படுத்து' என்றார்.

இனி அங்ஙனம் எல்லா வுயிர்களின் தன்மைகளையும் தன்னகப்படுத்துத் தான் அவற்றோடு ஒன்றாய் நிற்பினும் இறைவனியல்பு உயிரியல்புகளின்வேறாய் முதன்மையுற்று நிற்குமென்று உணர்த்துவார் 'தானே ஆகிய இறை' என்றருளிச் செய்தார். இறைவன் உலகுயிர்களோடு கலப்பினால் ஒன்றாயும் தன்மையால் வேறாயும் நிற்பன் என்பதுபற்றியே ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனாரும்

"கட்டும் உறுப்புங் கரணமுங் கொண்டுள்ளம்
இட்டதொரு பேரழைக்க என்னென்றுங்—கொட்டி
அவன்உளம் ஆகில்லான் உளம் அவனுமாட்டா
தவன் உளம்ஆய் அல்லனுமாம் அங்கு" என்று அருளிச்செய்தார் *. 'அமர்தல்' மிகுதிப்பொருளை யுணர்த்தலும் 'துமைதல்' நெருங்குதற்பொருளை யுணர்த்தலும் திவாகரத்துட் காண்க.

க00 மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்
அந்தம்இல் பெருமை அருளுடை அண்ணல்
எந்தமை ஆண்ட பரிசது பகரின்

மந்திர மாமலை—மறைமொழிகள் வெளிப்படுதற்கு இடமான சிறந்த மலையாகிய, மகேந்திர வெற்பன்—மகேந்திரம் எனப் பெயர்வாய்ந்த மலையை இருப்பிடமாய்க் கொண்டவன், அந்தம் இல் பெருமை அருள்உடை அண்ணல்—முடிவு இல்லாத பெருமையினையும் அருளினையும் உடைய பெருமான், எம்

* சிவஞானபோதம், உ-ஆஞ்சூத்திரம்.

தமை ஆண்ட பரிசது பகரின்—எம்மை அடிமைகொண்ட தன்மையைச் சொல்லுமிடத்து என்றவாறு.

இறைவன் மறைமொழிகளைப் புலப்படுத்திய இடம் மகேந்திரமலை என்பது மேலே "மன்னுமாமலை மகேந்திர மதனிற், சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித்தருளியும்" என்று அடிகள் கூறியவாற்றால் அறிக.

மந்திரமாவது : "நிறைமொழிமாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த, மறைமொழிதானே மந்திரமென்ப" என்று * ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியவாற்றான் நிறைந்த மொழியினையுடைய தோலாநாவின் மேலோர் ஆணையிற்கிளந்த மறைமொழிகளேயாம் என்பதுபெற்றாம். பெறவே, அம்மேலோருள்ளத்திலும் சொல்லிலும் செயலிலும் முனைந்து விளங்கும் இறைவன் அவர்வாயிலாய் அம்மந்திரங்களைத் தோற்றுவித்தருளினனென்று கோடலும் பொருத்தமேயாகலின் அவர்செய்த அவற்றை இறைவன்மேலவாகவைத்தும் வழங்குவர்.

அண்ணல்—பெருமையிற் சிறந்தோன்.

ஆற்ற லதுவுடை அழகமர் திருவுரு
நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்
ஊனந் தன்னை ஒருங்குடன் அறுக்கும்
ஆனந் தம்மே ஆறா அருளியும்
மாதிற் கூறுடை மாப்பெருங் கருணையன்
நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்

ஆற்றல் அது உடை அழகு அமர் திருவுரு—வலிமையுடைய அழகுமிக்க திருவுருவத்தின்மேல், நீற்றுக்கோடி—திருநீற்று வரிகளை, நிமிர்ந்து காட்டியும்—இடையிட்டுக் காட்டியும், ஊனம் தன்னை ஒருங்கு உடன் அறுக்கும் ஆனந்தமே ஆறு ஆ அருளியும்—கேட்டினை ஒன்றுசேர்த்து ஒன்றாய் அழிக்கும் பேரின்பத்தை ஆறாகத்தந்தருளியும், மாதின் கூறு உடை மா பெருங் கருணையன் — உமையம்மையை ஒருபங்கில் உடைய மிகப்பெரிய அருளினையுடையான், நாதப்பெரும்

* தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், கஎகூ.

பறை நவின்று கறங்கவும்—நாததத்துவமாகிய பெரியபறை பல்காலும் பயின்று ஒலிப்பவும் என்றவாறு.

இறைவன் முடிவிலாற்றல் உடையனாகலின் 'ஆற்றலது வுடை' என்றார். 'ஆற்றலது' என்பதில் அது பெயர்ப் பொருளை அசைத்து நின்றமையின் ஓர் அசைநிலையாம்.

'நீற்றுக்கோடி' என்பதில் கோடி என்பது வளைவுப் பொருளை யுணர்த்துங் கோடு என்னுஞ் சொல் இகர வீற்றொடு புணர்ந்தமையால் வளைந்தவரி எனப் பொருள்படுவதாம்; எனவே, நீற்றுக்கோடி என்பது நெற்றியினும் பிறவிடங்களினும் மும்மூன்றுவரையாக இடப்படுந் திருநீற்றின் வடிவைக் குறிக்கின்றது. இங்ஙனம் பொருளுரைக்க வறியாதார் கொடி எனுஞ்சொற் கோடிஎன நீண்டதெனவும் பிறவாறும் உரைப்ப.

இறைவன் அழல்வடிவினனென்பது மேலே விளக்கப் பட்டமையால் அழலினைச்சாரும் எனைப்பருப்பொருள்கள் அத்துணையும் அதனால் எரித்துத்தூயவாக்கப்பட்டு வெள்ளிய நீறாய் அதனைச் சார்ந்துநிற்றல்போல, சுத்தமாயை முதலான எனைப்பொருள்களெல்லாம் இறைவன்றன் ஞான வனலின்சேர்க்கையாற் றூயவாய் அவனையே பற்றுக்கோடாய்க்கொண்டு நிற்குமென்பதற்கு அடையாளமாக இறைவன் திருமேனிமேல் திருநீற்றுக் கோடுகள் காணப்படுவ வாயினவென்பது. இதுவே இக்குறியின் கருத்தாதல் "துடிகொள் நேரிடையாள் சுரிகுழல் மடந்தை துணைமுலைக் கண்கள்தோய் சுவடு, பொடிகொள்வான் தழலிற் புள்ளி போல் இரண்டு பொங்கொளிதங்கு மார்பினனே" என்று * பிறாண்டும் அடிகள் அதனை உவமைமேல் வைத்துக்கூறிய வாற்றானும் நன்குவிளங்கும்.

'மிர்ந்து' இடையிட்டு எனப் பொருள்படுதலை "நிறைந்து முறழ்ந்தும் நிமிர்ந்துந் தொடர்ந்தும்" என் புழிப் † பரிமேலழகியார் கூறியவுரையிற்காண்க. திருநீற்று வரைகளை இடையிட்டுக்காட்டுதலாவது திருமேனி முழுதும்

* அருட்பத்து, ௫. † பரிபாடல், ௧௧.

ఆంధ్రజ్యోతి చిత్తూరు 1-8-95 మంగళవారం 7వ పేజీ

ఆగస్టు 2 నుంచి శాసనసభా కమిటీ పర్యటన

తిరుపతి, జులై 31 (స్టాఫ్ న్యూస్)– రాష్ట్ర స్త్రీ, శిశుసంక్షేమ శాసనసభా కమిటీ మూడురోజుల పర్యటన నిమిత్తం ఆగస్టు 2వ తేదీన తిరుపతికి రానున్నది. 2వ తేదీ ఉదయం నారాయణాద్రి ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో వచ్చే ఆ కమిటీ 11 గంటలకు ఎస్వీయూనివర్శిటీ సెనేట్ హాలులో సమావేశమై ఆ యూనివర్శిటీలో మహిళా రిజర్వేషన్లను సమీక్షిస్తుంది. మధ్యాహ్నం 3 గంటలకు సెనేట్ హాల్‌లోనే పద్మావతి మహిళా యూనివర్శిటీలో రిజర్వేషన్లను సమీక్షిస్తుంది. ఆపై కమిటీ సభ్యులు తిరుమలకు వెళ్ళి రాత్రి బసచేస్తారు. 3వ తేదీన తిరుమల శ్రీవారిని దర్శించి చిత్తూరుకు వెళ్తారు. చిత్తూరులో సమీక్షా సమావేశాలు నిర్వహించి రాత్రి అక్కడే బసచేస్తారు. తిరిగి 4వ తేదీ ఉదయం తిరుపతికి వచ్చి 11 గంటలకు టి.టి.డి. పరిపాలనా భవనంలో టి.టి.డి.లో మహిళా రిజర్వేషన్లను సమీక్షిస్తారు. సాయంత్రం నారాయణాద్రి ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో సికింద్రాబాద్‌కు వెళ్ళిపోతారు

கழுக்கடை, கழுமுள், முத்தலைவேல் என்பன ஒரு பொருட்கிளவிகள் ; திவாகரம் பிங்கலந்தைகளிற் காண்க. உயிர்கள் மும்மலங்களினின்று விடுபடுதற்பொருட்டு இறைவன் இச்சாஞானக் கிரியாசத்திகள் உடையனுயிருத்தலின் அம்மூன்று சத்திகளையும் முத்தலைவேலாக உருவகப் படுத்திக்கூறுவர்.

மூலமாகிய மும்மலம் அறுக்கும்
தூயமேனிச் சுடர்விடு சோதி
காதலன் ஆகிக் கழுநீர் மாலை
ஏலுடைத்தாக எழில்பெற அணிந்தும்

மூலம் ஆகிய மும்மலம் அறுக்கும்—எல்லாத் துன்பங்கட்கும் முதலாகிய மூன்று மலங்கள் என்னுங் கயிற்றை அறுக்கும், தூயமேனிச் சுடர்விடுசோதி—பரிசுத்தமான அருட்டிருமேனியையுடைய சுடர்விரியும் பேரொளியானவன், காதலன் ஆகி—மனக்கினிய கணவனுகி, கழுநீர்மாலை—செங்கழுநீர்மாலையினை, ஏல் உடைத்தாக—பொருத்தம் உடைத்தாக, எழில்பெற அணிந்தும்—அழகுபெற மேற்கொண்டும் என்றவாறு.

மூன்றுமலங்களும் துன்பத்தைத் தரும் முதலாயிருத்தலின் 'மூலமாகிய மும்மலம்' என்றார். இனிப் பிறவிப்பிணிக்குக் காரணமாகிய மும்மலம் என்றுரைப்பாரும் உளர். உயிர்கள் பிறவிக்கு வாராதமுன்னும் ஆணவமலம் அவற்றை வருத்துதல் உண்மையால் அங்ஙனம் உரைத்தல் பொருந்தாதென்க.

மும்மலங்களாவன : ஆணவம் மாயை கன்மம் என்பன; இவற்றுள் ஆணவம் என்பது உயிர்களோடு இயற்கையாய் உடன் நின்று அவற்றின் அறிவு செயல் வேட்கைகளை விளங்கவொட்டாது மறைப்பது; அதனுல் இது 'சகசமலம்' என்றும் வழங்கப்படும். இது திருவாசகம் முதலான பழைய நூல்களிலெல்லாம் 'மலம்' என்னும் பெயரினுலும், இருக்குமுதலான பழைய ஆரிய மறைகளிற் 'பாசம்' என்னும் பெயரினுலும் வழங்கப்படுகின்றது. ஞானபாதப்

பொருளை விரித்துரைக்கும் பௌட்கரம் மிருகேந்திரம் முதலான ஆகமங்களினுங் கூட இது 'மலம்' என்று கூறப்படு கின்றதேயல்லாமல் 'ஆணவம்' என்னும் பெயராற் கூறப்படு தலைக் கண்டிலம். சைவசித்தாந்த நுண்பொருட்களஞ்சிய மாய்த் திகழும் சிவஞானபோதத்திலும் இது பெரும்பாலும் 'மலம்' எனவே வைத்துக் கூறப்படுகின்றது, சிவஞான போதப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்துப் "புண்ணியபாவம்" என்னுஞ் செய்யுளில் மட்டும் "அஞ்ஞானங்காட்டும் இவ் வாணவமும்" என 'ஆணவம்' என்னும் பெயர் ஒரே ஒரு கால் வந்தது. அதனால், ஆணவம் என்னும் இச்சொல் திரு மூலநாயனார் காலந்தொட்டிருந்த சான்றோரால் தமிழ் மொழியினின்றும் எடுத்து வழங்கப்பட்ட தனித் தமிழ்ச் சொல்லேயாமென்பது பெறுதும். இனிப் பிற்றை ஞான் றிருந்த உரைகாரர் இம்மலம் ஆன்மாவை அணுத்தன்மைப் படுத்துதலின் இஃது ஆணவம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று என்றுரைத்து இதனை வடசொல்லாக்கினர். ஆன்மாச் சிவ வியாபகத்தினுள் வியாபகமாய்க் கிடக்கும் அறிவுப்பொரு ளாகலின் அஃது ஏனைச் சடப்பொருள்போல ஆணவமலத் தாற் சுருக்கப்பட்டுச் சிறிதாம் என்றல் சைவசித்தாந்தத் திற்கு அடாது. ஆணவம் ஆன்மவியாபகம் முழுதும் உட னியைந்து வியாபித்து அதன் அறிவு செயல் வேட்கைகளை மறைத்தபடியாய்க் கிடக்குமென்றே அறிவுநூல்களெல்லாம் உரைப்பக்காண்டும். ஆன்மவியாபகத்தை மறைக்கும் ஆணவ மும் வியாபகப்பொருளாயிருத்தலின், இரண்டு வியாபகப் பொருள்களில் ஒன்று மற்றொன்றனைச் சுருக்கிற்றென்றல் ஒரு வாற்றானும் அமையாது. அங்ஙனஞ் சுருக்குமாயின் சுருக்கும் பொருளுஞ் சிறிதாகிச் சுருக்கப்படும் பொருளும் சிறிதாகி வியாபகத்தன்மை கெட்டுப்போம். அதனால், ஆணவம் ஆன்மாவை அணுத்தன்மைப்படுத்துமென்றல் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டிற்குப் பெரிதும் முரணு மென்க. அற்றேல், திருமந்திரம் முதலான உண்மை நூல் களில் உயிரின் அளவை அணுவாக்கிக் கூறுதல் என்னை யெனின்; ஆணவத்தால் முழுதும் மறைவுண்ட உயிரின

செயல் கலையால் அணுவளவு விளங்கித் தான் ஓர் உயிர்ப் பொருளெனத் தன்னையுஞ் சிறிது காட்டுதலின் அவ்வியல்பு பற்றி அதனை அணுவென்று கூறினாரல்லது பிறிதில்லையென்க. இவ்வாற்றால் 'ஆணவம்' என்னுஞ் சொல்லுக்கு அணுத் தன்மைப் படுத்துவதெனப் பொருள்கொண்டு அதனை வட சொல் ஆக்குவார் கருத்தும் நிரம்புமாறில்லையென் றுணர்க. அல்லதூஉம், ஆணவம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு ஆணவமலம் என்னும் பொருள் பழையவடநூல்களுள் யாண்டும் வழங்கப் படாமையுங் கடைப்பிடிக்க. தமிழிற் செருக்கு என்னும் பொருள்பட வழங்கும் 'ஆண்மை' என்னுஞ் சொற்போல ஆணவம் என்பதும் செருக்கு என்னும் பொருளில் வழங்கக் காண்டலின் இஃது ஆண்மை என்னும் பண்புச்சொல்லின் அடியாகப் பிறந்ததென்றே துணியப்படும்.

இனி, ஆணவம் என்னுஞ் சிறப்புப்பெயரால் தமிழ் மொழியில் வழங்கப்படும் அறியாமையைச்செய்யும் பொருள் வடமொழியிற் பௌட்கரம் மிருகேந்திரம் முதலான ஆகம நூல்களில் யாண்டும் 'மலம்' என்னும் பெயரினாலேயே கூறப்படுகின்றது ; சைவசித்தாந்த முழுமுதற் றமிழ் நூலாகிய சிவஞானபோதத்தும் ஓரிடத்துத்தவிர ஏனையிடங்களி னெல்லாம் இது மலம் என்ற சொல்லான்மட்டுமே வைத்து விளக்கப்படுகின்றது. சிவஞானபோதம் திருமந்திரம் முதலிய நூல்கட்கும் முற்பட்டு மிகப் பழைதாகிய இத்திருவாசகச் செம்பொருணூலினும் இது 'மலம்' என்னுஞ் சொல்லி னாலேயே குறிக்கப்படுகின்றது. இவ்வழக்குகளை உற்று நோக்குங்கால் முதற்பொருளும் இருவினையும் வடமொழி தென்மொழியிலுள்ள தொன்னூல்களில் மாயை கன்மம் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்களான் வழங்கப்படுமாறுபோல, ஆணவமும் அவற்றின்கண் 'மலம்' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரி னாலேயே வழங்கப்படுவதாயிற்றென்னும் உண்மை நன்கு புலனும். எனவே, பண்டை யாசிரியரால் 'மலம்' என்னுஞ் சொல் ஆணவமலத்திற்கே சிறப்புப்பெயராய்க் கொள்ளப்பட்ட உண்மை பெரிதுங் குறிக்கொளற்பாற்று. இப் பெயர் ஆணவமலத்திற்கே சிறப்பாமென்பது

" நெல்லிற் குமியும் நிகழ்செம்பினிற் களிம்புஞ்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே—வல்லி
மலகன்மம் அன்றுளவாம் வள்ளலாற் பொன்வாள்
அலர்சோகஞ் செய்கமலத் தாம் "

என்னுஞ் சிவஞானபோதத் திருவெண்பாவானும்,

" மலமென வேறென் றில்லை மாயாகாரியம தென்னில்
இலகுயிர்க் கிச்சைஞானக் கிரியைகள் எழுப்பும் மாயை
விலகிடும் மலம் இவற்றை வேறுமன்றது வேறாகி
உலகுடல் கரணம் ஆகி உதித்திடும் உணர்ந்துகொள்ளே "

எனவும்

" போத காரியம் மறைத்து நின்றது புகன் மலங்காண்
ஓதலாங் குணமுமாக உயிரினுள் விரவலாலே
காதலால் அவித்தை சிந்தத் தருங்கலை யாதிமாயை
ஆதலால் இரண்டுஞ் சோதி இருளென வேறுமன்றே "

எனவும் மலத்திற்கும் மாயைக்கும் வேறுபாடு நன்கு தெரித்தோதிய சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களானும் தெளிய விளங்கும்.

இனி, ஆணவம் ஒன்றுமே அங்ஙனம் மலமெனும் பெயரால் விதந்தெடுத்து உரைக்கப்பட்டவாறென்னையெனின்; இஃதொன்றுமே உயிரின் அறிவு செயல் வேட்கைகளை முழுதும் மறைத்து எல்லாத் துன்பங்கட்கும் எல்லா வாலாமைகட்கும் எல்லாக் குற்றங்கட்குங் காரணமாய் நிற்றலின் இது 'மூலமலம்' என்றும், " பொல்லாத ஆணவம் " என்றும் நூல்களால் இழித்துரைக்கப்படுவதானமையின் இதுமட்டுமே 'மலம்' எனப் பெயர் படைத்தற்கு உரிமையுடைத்தா மென்பதூஉம், மாயையும் வினையும் அம்மல வலியை ஒடுக்கி உயிரின் அறிவை எழுப்புதற்குக் கருவிகளாயிருத்தலின் அவை அதுபோல் 'மலம்' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் பெறுதற்கு உரியவாகாவென்பதூஉம் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளற்பாலனவாம். அற்றேல், மாயை கன்மங்கள் ஆணவமலத்தோடு ஒருங்குவைத்து 'மும்மலம்' என்று இந்நூலினும் பிறநூல்களினும் ஓதப்படுதல் என்னையெனின்; ஆணவமலம் வியாபகப்பொருளொன்பது சைவ

சித்தாந்த நூல்கட்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தமையின், அஃது உயிர்களின் மட்டுமேயன்றி மாயை கன்மங்களினும் விரவி நிற்குமென்பது பெற்றும்; பெறவே, ஆணவமலத்தின் சேர்க்கையால் அவை யிரண்டும் மலத்தன்மையும் எய்துதலின் அதுபற்றி ஆணவமலத்தொடு உடன்வைத்து 'மும்மலம்' என்று கூறப்படுவவாயின.

இனி, ஒருசாரார் மாயை சுத்தம் அசுத்தம் என இருதிறப்படுதலின், சுத்தமாயை என்றுந் தூயதாயும் அசுத்தமாயை என்றும் வாலாமையுடையதாயும் இருத்தலே அவற்றின் இயற்கை, அசுத்தமாயை அங்ஙனமாயது ஆணவச் சேர்க்கையான் வந்தது அன்று எனச் சற்காரியவாதங் கூறுஞ் சைவசித்தாந்தத்தொடுமுரணி வழக்குரை நிகழ்த்துவர். ஆணவம் அறியாமைக் கேதுவாய் இருள்போல்வதெனவும், மாயை அறிவுவிளக்கத்திற் கேதுவாய் அவ்விருளினைத் துரக்கும் ஒளிபோல்வதெனவும் "மாயாதனுவிளக்காமற்றுள்ளங்காணாதேல், ஆயாதாம் ஒன்றை" "இரண்டுஞ்சோதி இருளெனவேறுமன்றே" என்றற்றொடக்கத்துத் திருமொழிகளால் நன்குதெருட்டப்படுதலின் மாயை தன்னியல்பில் அசுத்தப்பொருளாகாமை இனிதுவிளங்கும். அஃது இயற்கையில் அசுத்தப்பொருளாயிருப்பின் அது விளக்குப்போல் ஆணவஇருளைத் துரந்து அறிவை விளக்குமென்றல் பொருந்தாது; என்னை ஒன்றினொன்று மாறுபட்ட இரண்டுதன்மைகள் ஒருபொருட்கு உளவாமென்றல் சற்காரியவாதங் கொள்ளுஞ் சைவசித்தாந்தத்திற்கு ஒருவாற்றானும் அடாதென்பதற்கு "ஒருதன்மை இயல்புக்குள்ளதொருவனுக் கிரண்டுசெய்தி வருவதென்" என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருமொழியே சான்றுமாகலின் என்க. இவ்வாற்றால், மாயையின்கட் காணப்படும் வாலாமைக்குக் காரணம் அதனோடு விரவிக்கிடக்கும் ஆணவமலமேயல்லாமல், தூயவியல்புள்ள மாயை யாகாதென்றுணர்க. இவ்வுண்மை அறிவுறுத்தற் பொருட்டன்றே சிவஞானமுனிவரர் தாம் வகுத்தருளிய சிவஞானபோதமாபாடியத்தின்கண் "அஃதங்ஙனமாக, எதுவின்கண் மும்மலங்களும் அஞ்ஞானத்தை

உணர்த்துமெனக்கூறி, ஈண்டு ஆணவமாத்திரையே அஞ்ஞானங்காட்டுமென்றல் மலைவாமாலெனின், அற்றன்று; அஞ்ஞானங்காட்டுதல் மாயை கன்மங்கட்கு ஆவணமலச்சார்வானாகிய செயற்கை, ஆணவமலத்திற்கு அஃது இயற்கை, என்னும் பொதுச்சிறப்பாமாறுணர்த்துதற்கு ஆண்டுப் பொதுவகையாற் கூறிப் போந்ததனை ஈண்டுச் சிறந்தெடுத்தோதினாராகலான் என்பது" * என்று தெளிய எடுத்தோதினார். இன்னும் அவர் தமது சிவஞானசித்தியுரையில் "நித்தமாய் அருவாய்" என்று மாயையின் இலக்கணம் தொகுத்துக் கூறுந் திருவிருத்தத்தில் "வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே" என்னும் அடிக்கு விதப்புரை கூறுகின்றுழி "இத்தன்மைத்தாகிய மாயை ஆணவமலம் போல மயக்கமே செய்யும் என்னுஞ் சைவருள் ஒருசாராரை மறுத்தப்பொருட்டு, மயக்கமும் செய்யும்" என்றுங் கூறினார். செய்யுளாகலின் முறை பிறழவைக்கப்பட்டன. ஈண்டு மயக்கம் என்றது விபரீதவுணர்வை. 'மயக்கமும்' என்னும் உம்மை அது தன்னியல்பு அன்மை உணர நின்றது" என்று மாயையின் தூயஇயல்பு நன்கு தெருட்டியருளினார். இன்னும் அவர் "விந்துவின் மாயையாகி" என்னுந் திருவிருத்தவுரையில் "அவற்றுள், மலகன்மங்களோடு விரவாது முதற்காரணமாய் நிற்பது சுத்தமாயையென்றும், அஃது ஏனை இரண்டனையும் வியாபித்து மேலாய் நிற்ப அவ்விந்துவின் கீழாயடங்கி மலகன்மங்களோடுவிரவி முதற்காரணமாவது அசுத்தமாயையென்றும், அவ்வசுத்தமாயையது தூலபரிணாமமாய்த் தோன்றுவது பிரகிருதிமாயையென்றுங் கூறப்படும்" என்று மூவகைமாயைகளின் வேறுபாடுகளை விளக்கியவாற்றான் அசுத்தமாயை அவ்வாறு அசுத்தமாயது மலத்தின் சேர்க்கையினாலேயாமென்பது ஐயமின்றித்துணியப்படும். மேலும் அகத்தே அறிவுப்பொருளாகிய உயிரின்கட்டொன்றுதொட்டு விரவிநிற்கும் மலத்தின் சேர்க்கையை விளக்கிக்காட்டுதற் பொருட்டுப் புறத்தே அறிவில்பொருளாகிய செம்பின்கண் விரவிநிற்கும் களிம்பினை அறிவுநூல்

* சிவஞானபோதம், கஉ—ஆஞ்சூத்திரம், முதலதிகாணத்திறுதி.

கள் உவமையாக எடுத்துக்காட்டுதலானும், உயிரினைப்பற்றிய மலந்தீர்ந்து அது தூய்தாந்தன்மைக்குச் "செம்பிற் காணு மூறுங்களிம்பு இரதகுளிகை பரிசிக்கக்கழியுஞ் செம்புருநிற் கக்கண்டாமன்றே" * எனச் செம்பு களிம்பிற்றீர்ந்து தூய பொன்னுமாற்றினை ஒப்பாக எடுத்துரைத்தலானும் செம்பின் கட்களிம்பாயும் உயிரின்கண் அறியாமையாயும் நிற்பது ஆணவமலமேயாமென்று ஆராய்ந்து உணர்ந்துகொள்க.

அற்றாயின், வியாபகப்பொருளாகிய ஆணவமலம் சுத்த மாயையினையும் பொன்னையும் பற்றாமை என்னையெனின்; அவற்றின்கண் இறைவனது அருளொளி முனைத்துவிளங்குத லால், அஃது அவற்றைப் பற்றமாட்டாதாயிற்றென்க. அங்ங னம் உரைப்பின் ஆணவம் வியாபகப்பொருளென்றது வழு வாமாலெனின்; அற்றன்று, சுத்தமாயையினும் பொன்னி னுங்கூட அஃது ஊடுருவி நிற்பினும் ஆண்டு அது தன்வலி மடங்கிக் கிடக்கும்; எதுபோலவெனின் மேற் செல்லுங் கல்முதலாகிய பொருள்களை ஈர்க்கும் இந்நிலவுலகத்தின் ஆற் றல் மேல்எழும் நுண்ணிய நீர்வளியைத் தன்கண் ஈர்க்கமாட் டாமைபற்றி ஆண்டு அஃது இல்லையென்றல் அமையாமை போல வென்பது. இந்நிலவுலகத்தின் ஆற்றல் எங்கும் நிறைந்து வியாபகமாயிருப்பினும், தன்னாற் பற்றப்படும் பொருள்களின்மட்டுமே தான் உண்டென்பதனைப் புலப் படக்காட்டித் தன்னாற் பற்றப்படாதவற்றின்கட் டான் புலப்படாமற் பாவிநிற்கும் இந்நிகழ்ச்சியின்வைத்து ஆணவ மலம் சுத்தமாயை பொன்முதலியவற்றிற் புலப்படாது வலி மடங்கிக் கிடக்குமியல்பினைத் தெரிந்துகொள்க.

அற்றாயின், சுத்தமாயையில் இறைவனதொளி முனைத்து விளங்குதற்கும், அசுத்தமாயையில் அஃதங்ஙனம் விளங்கா மைக்கும் ஏதுவென்னையெனின்; ஞாயிற்றின் ஒளி பளிங் குக்கல்லில் விளங்குதற்கும் கருங்கல்லில் விளங்காமைக்கும் ஏதுவென்னையென்று ஆராயலுறுவார்க்கு அவ்வவ் பொருளின் இயற்கையாலென்பது புலனாகாநிற்கும். இங்ங

* சிவஞானசித்தியார், கக-ஆஞ்சூத்திரம், ரு.

னமே, சுத்தமாயை அசுத்தமாயையாகிய பொருள்கடம் முளூம் இயற்கை வேறுபாடுகள் உளவென்பது பெற்றும். இன்னும், இறைவன் மலத்தாற்பற்றப்படாமைக்கும் உயிர்கள் அதனுற் பற்றப்பட்டுக் கிடத்தற்கும் ஏதுவென்னையென்று நுனித்துக் காண்பார்க்கும் அவ்வப்பொருள்கட்குள்ள இயற்கை வேறுபாடுகள் புலனுமென்பது. இத்துணையுங் கூறியவாற்ருல் ஆணவமே இயற்கைமலமாய் அறியாமைக்கும் வாலாமைக்குங் காரணமாமென்பதூஉம், ஏனை மாயை கன்மங்கள் அவ்வறியாமையை நீக்குங்கருவிகளாய் வரினும் அவ்வாணவமலமுந் தம்முள்விரவிநிற்றலால் ஒரோவழி அவ்வறியாமையும் வாலாமையும் பெற்று உயிர்களை மயக்குதலும் உடையவா மென்பதூஉம் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

இனிச் சுத்தமாயையின் இயல்புந் தொழிற்பாடும் "உய்யவென்னுள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற" என்பதற்கு விரித்த உரையின்கண் விளக்கிப்போந்தாம், ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. அசுத்தமாயையின் இயல்பும் பயனும் "வல்வினையேன்றன்னை மறைந்திட மூடிய மாயஇருளை" என்பதற்கு உரைவிரித்தவழி விளக்கினும். வினையினியல்பு இனிப் பொருந்துமோரிடத்தில் விரிப்பாம்.

'காதலன்' கணவன் எனப் பொருள் படுதலைத் திவாகரத்துட் காண்க.

இறைவன் தடாதகைப்பிராட்டியாரை மணஞ்செய்த திருவிளையாடல் ஈண்டுக் குறிப்பிடப்பட்டதுபோலும்!

௧௧௫ அரியொடு பிரமற் களவறி யாதவன்
பரிமாவின் மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்

அரியொடு பிரமற்கு அளவு அறியாதவன்,—திருமாலுடனே நான்முகனுலும் அளவு அறியப்படாதவன், பரிமாவின்மிசை — குதிரையின்மேல், பயின்றவண்ணமும் — பலகாலும் ஊர்ந்ததன்மையும் என்றவாறு.

'பிரமற்கு' என்பதில் நான்காம் வேற்றுமை யுருபு

"அதனாற் செயற்படற் கொத்த கிளவியும்" * என்பத னால் மூன்றும் வேற்றுமைப் பொருளில் மயங்கிற்று.

'அறியாதவன்' என்பது அறியப்படாதவன் என்னும் பொருட்டு; "செயப்படு பொருளைச் செய்ததுபோலத், தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே" † என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும்,

மீண்டு வாரா வழியருள் புரிபவன்
பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்

மீண்டு வாராவழி அருள்புரிபவன்—திரும்பி இப்பிற விக்குவாராத வீட்டுநெறியை அருள்செய்பவன், பாண்டி நாடே — பாண்டிய தேயத்தினையே, பழம்பதியாகவும்— பழைய இடமாகத் தான்கொண்டருளியும் என்றவாறு.

இறைவன் திருவருளைத் தலைக்கூடி அதனோடொன்றாயி னார் மீண்டு இப்பிறப்பின்கண் வாராமை ஒருதலையாகலின் அப்பேற்றிற்குச் செலுத்தும் நெறியினை 'மீண்டுவாராவழி' என்றருளிச் செய்தார்; தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாய னாரும்

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாராநெறி" ‡ என்றிங்ஙனமே அருளிச்

செய்தமை காண்க.

பாண்டியன் நாடு என்பது 'பாண்டிநாடு' என மரு விற்று; இம்மரூஉமுடிபுகள் "வழங்கியன்மருங்கின் மரு வொடு திரிநவும்" § என்பதனான் அமைக்கப்படும். இறை வன் ஒரு பாண்டியமன்னனாகப்போந்து மதுரைமாநகரிற் செங்கோல் ஓச்சினமைபற்றி அந்நாடு அவற்கு ஒரு பழம் பதியாகக் கூறப்பட்டது. இதுகுறித்தே கல்லாடத்தும் ‖

"கடுக்கை மலர் மாற்றி வேப்பலர் சூடி
ஐவாய்க் காப்புவிட் டணிபூண் அணிந்து
விரிசடை மறைத்து மணிமுடி கவித்து

* தொல்காப்பியம், வேற்றுமை மயங்கியல், உஎ.
† ,, வினையியல், சகூ. ‡ திருக்குறள், ருநிரு.
§ தொல்காப்பியம், எழுத்து, சஅரு. ‖ கல்லாடம், ச.

விடைக் கொடி நிறுத்திக் கயற்கொடி எடுத்து
வழுதி யாகி முழுதுல களிக்கும்
பேரருள் நாயகன் " என்று கூறினர்.

இத்திருவாசகச் செழுமறையுள்ளும் 'தென்னாடுடைய சிவன்' தண்பாண்டிநாட்டான்' 'தென்னன்' 'பாண்டிப் பிரான்' 'பாண்டிநன்னாடர்' என்று அடிகள் இறைவனைப் பலகாலும் கூறுதல் காண்க.

'பதி' இடம் என்னும் பொருட்டாதல் "உறைபதி" என்பதற்கு *'உறைவிடம்' என்று பரிமேலழகியார் உரை கூறினமையாற் காண்க.

பத்திசெய் அடியரைப் பரம்பரத் துய்ப்பவன்
கஉ0 உத்தரகோசமங்கை ஊராகவும்

பத்திசெய் அடியரை—அன்பாற் றன்னைவழிபடும் அடியவரை, பரம்பரத்து உய்ப்பவன்—மிகமேலான நிலையிற் செலுத்துபவன், உத்தரகோசமங்கை ஊராகவும்—உத்தரகோசமங்கையைத் தானிருக்கும் ஊராகக்கொண்டருளியும் என்றவாறு.

"பரம்" மேலான எனப் பொருள்படுவதொரு வடசொல்; 'பரம்பரம்' என அஃதிருகால் வந்தமையின் மிக மேலான என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது.

ஆதி மூர்த்திகட் கருள்புரிந் தருளிய
தேவ தேவன் றிருப்பெய ராகவும்

ஆதிமூர்த்திகட்கு — முதற் றோன்றிய கடவுளர்க்கு, அருள்புரிந்து அருளிய—அருள்செய்த, தேவதேவன் திருப்பெயர்ஆகவும்—மகாதேவன் என்பதே தனக்குரிய அழகிய பெயராகக் கொண்டருளியும் என்றவாறு.

ஆதிமூர்த்திகளாவார் சதாசிவர் அநந்தர் சிகண்டர் குணிருத்திரர் விஷ்ணு பிரமா முதலாயினர். இவர்கள் சுத்தமாயை அசுத்தமாயை பிரகிருதிமாயை முதலியவற்றின் கட்பண்டுதொட்டே கடவுட்டன்மை பெற்றவர்களாய் அவ்வத்தத்துவ புவனங்களில் இறைவனருளால் அதிகாரஞ்

* திருக்குறள் க0கரு

செலுத்துதலின் இங்ஙனங் கூறினார். ஈண்டுக் கூறப்பட்ட எல்லாக்கடவுளர்க்கும் முதல்வனாதல்பற்றித் தேவதேவன் அல்லது மகாதேவன் என்னும் பெயர் சிவபிரான் ஒருவற்கே உரித்தாதல் "தமீச்வராணாம் பரமம் மகேச்வரம்தம் தேவதாநாம் பரமஞ்சதைவதம், பதிம்பதீநாம் பரமம் பரஸ்தாத் விதாமதேவம் புவநேசமீட்யம்" என்னுஞ் சுவேதாசுவதரோபநிடத மந்திரத்தானும் உணர்க.

இருள்கடிந் தருளிய இன்ப ஊர்தி
அருளிய பெருமை அருண்மலையாகவும்

இருள்கடிந்து அருளிய—அறியாமையிருளைப்போக்கி யருளின, இன்பஊர்தி—பேரின்பத்தையே தான் ஊர்ந்துசெல்லும் ஏறாகவும், அருளிய பெருமை அருள் மலையாகவும்—எவ்வுயிர்க்கும் அருள்செய்த பேர் அருளே தான் அமர்ந்திருக்கும் மலையாகவும் கொண்டருளி என்றவாறு.

உயிரின்கட் பேரின்பம் பெருகியெழுஞான்று அதனைப் பற்றிய அறியாமை வலியொடுங்கி ஒழிதலின் 'இருள்கடிந் தருளிய இன்பம்' என்றும், இப்பேரின்பத்திற்கு முதல்வனாவான் இறைவனேயாத லுணர்த்துவார் 'இன்பஊர்தி' என்றும், எண்ணுள் அடங்காத உயிர்கட்கெல்லாம் அவன் செய்யும் அருள்மிகப் பெரிதாயிருத்தலின் அதுவே அவற்கு இருக்கையாகிய மலையென்றுணர்த்துவார் 'அருண்மலை' என்றும் ஓதினார். இவ்வாறு அடிகள் ஓதியவாற்றால், இறைவற்கு ஊர்தியாக உருவகப்படுத்திச் சொல்லப்படும் ஏறுவது பேரின்பமேயல்லது பிறிதன்று என்பதூஉம், அவனிருக்கும் வெள்ளிமலையாகச் சொல்லப்படுவது அவனது பேரருளேயல்லாமற் பிறிதன்று என்பதூஉம் பெற்றாம்.

'கடிந்து' போக்கியென்னும் பொருட்டாதல் "கொடிது கடிந்து கோல்திருத்தி" என்பதன் * உரையிற் காண்க.

'பெருமை அருள்' என்னும் புணர்ச்சி "தெரிமாண் டமிழ்மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்" என்புழிப்போல வேறுபாடின்றி இயல்பாய்நின்றது.

* புறநானூறு, கள.

எப்பெருந் தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும்
கஉரு அப்பரிசதனால் ஆண்டு கொண் டருளி

எப்பெருந் தன்மையும்—எவ்வளவு பெருந்தன்மையையும், எவ்வெவர் திறமும்—எவரெவர் கூறுபாட்டினையும், அப்பரிசதனால் ஆண்டுகொண்டு அருளி—அவ்வவற்றிற்கு ஏற்ற தன்மைகளால் அடிமைகொண்டருளி என்றவாறு.

ஒருமலம் உடைய விஞ்ஞானகலர்முதல் மும்மலம் உடைய சகலர்ஈறான முத்திறத்துயிர்களின் தன்மைகளும் கூறுபாடுகளும் பலவேறு வகைப்படுதலின் அவரவர்க்கிசைந்தபடியால் எல்லாம் இறைவன் அவரையெல்லாம் அடிமைகொண்டு அருள்செய்வான் என்பது. இம்முக்கூற்றுயிர்கட்கும் இறைவன் அருள்புரியுமாற்றினை ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனார்

"மெய்ஞ்ஞானந் தானே விளையும்விஞ் ஞானகலர்க்
கஞ்ஞான அச்சகலர்க் கக்குருவாய்—மெய்ஞ்ஞானம்
பின்உணர்த்தும் அன்றிப் பிரளயாகலருக்கு
முன்உணர்த்துந் தான்குருவாய் முன்" என்று * அருளிச் செய்தமையாற் கண்டுகொள்க. இவருள் விஞ்ஞானகலரும் பிரளயாகலரும் ஏனைச் சகலரினும் பார்க்கப் பேரறிவும் பேராற்றலும் வாய்ந்தவராகலின் அவர்தமை நோக்கி 'எப்பெருந்தன்மையும்' என்றும், சகலரைநோக்கி 'எவ்வெவர் திறமும்' என்றும் அருளிச்செய்தார்.

திறம்-கூறுபாடு; இப்பொருட்டாதல் "பற்றலியரோ நிற்றிறம் சிறக்க" என்பதன் † உரையிற்காண்க. சகலரிற் பல கூறுபாடுகள் உண்மையால் இங்ஙனங் கூறினார்.

நாயினேனை நலமலி தில்லையுட்
கோலம் ஆர்தரு பொதுவினில் வருகென
ஏல என்னை ஈங்கொழித் தருளி
கஙo அன்றுடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்
ஒன்ற ஒன்ற உடன்கலந் தருளியும்

---

* சிவஞானபோதம், அ-ஆஞ்சூத்திரம், ரு. † புறநானூறு, க

நாயினேனை — நாயிற்கடைப்பட்ட அடியேனை, நலம்மலி தில்லையுள் —நன்மைமலிந்த தில்லைமாநகருள், கோலம் ஆர்தரு பொதுவினில் வருகஎன — அழகு நிறைந்த அம்பலத்தின் கண்ணே வருவாயாக வென்றுசொல்லி, ஏல என்னை ஈங்கு ஒழித்து அருளி—இசைவானபடியாய் ஏழையேனை இந்நிலத்திலேயே போக்கிவிட்டு, அன்று உடன்சென்ற—அடியேனை இந்நிலத்தேவிட்டுச் சென்ற அந்நாளில் தன்னோடுகூடச் சென்ற, அருள்பெறும் அடியவர்—தன் அருளைப் பெறுதற்குரிய அடியார்கள், ஒன்ற ஒன்ற—தன்னோடு ஒருங்குபொருந்த, உடன்கலந்து அருளியும்—அவரோடு இரண்டறக் கலந்தருளியும் என்றவாறு.

இது சிவபெருமான் ஞானாசிரியன் வடிவிற் றோன்றித் திருப்பெருந்துறையிற் குருந்தமரநீழலிலே பன்மாணவர் புடைசூழ வீற்றிருந்து அடிகளை ஆட்கொண்டருளியபின் அவரை விடுத்துத் தன்மாணவரோடும் மறைந்த ஞான்று 'நீ தில்லை அம்பலத்தின்கண்ணே வருக' வென்று கட்டளை தந்தமையால், அதனை அடிகள் நினைந்து ஈண்டுக் கூறியவாறும்.

"என்னை யுடன்கொண்டுபோதற்கு யான் தகுதியல்லாமைகண்டு 'அம்பலத்தின்கண்ணே வருக' வென்று யான் வருந்தாவாறு இசைவாகக் கூறி என்னை இந்நிலவுலகத்திற் புறந்தள்ளிச் சென்றனனே!" என்று அடிகள் இறைவன் மேல் வருந்திக்கூறினரென்க.

உடன்சென்ற அடியவர் அருள்பெறுந் தகுதிப்பாடு மிகுதியும் உடையராதலால் அவரோடு இரண்டறக் கலந்து நின்றான் என்பது பின்னிரண்டடிகளிற் கூறினர்.

கோலம்—அழகு; பிங்கலந்தையிற் காண்க.

பொது—மன்று; "பொதுவிற்றூங்கும் விசியுறுதண்ணுமை" * என்பதன் உரையிற் காண்க. பொது, பொதியில், மன்று, மன்றம், அம்பலம் என்பன ஒரு பொருட்கிளவிகள்.

ஏல—பொருந்த.

* புறநானூறு, அகூ.

'ஒன்ற ஒன்ற' என்னும் வினையெச்ச அடுக்குப் பிரிவறக் கலத்தலை உணர்த்துகின்றது.

எய்த வந்திலாதார் எரியிற் பாயவும்,
மாலது ஆகி மயக்கம் எய்தியும்
பூதலம் அதனிற் புரண்டுவீழ்ந் தலறியும்
கஙரு கால்விசைத் தோடிக் கடல்புக மண்டி
நாத நாத என்றழு தரற்றிப்
பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்,
பதஞ்சலிக் கருளிய பரம நாடகவென்
றிதஞ்சலிப் பெய்தநின் றேங்கினர் ஏங்கவும்

எய்தவந்திலாதார் எரியில் பாயவும்—அங்ஙனம் அவனது அருளை அடைய வாராதவர் தீயின்கட்பாயவும், மால்அது ஆகி—வேட்கையுடையோர் ஆகி, மயக்கம் எய்தியும்—மயக்கம் அடைந்தும், பூதலம் அதனில்—இம் மண்ணின்மேல், வீழ்ந்து புரண்டு அலறியும்—விழுந்து புரண்டு கதறியும், கால்விசைத்து ஓடி—காலால் விரைந்து ஓடி, கடல்புகமண்டி—கடலிலே புகுதற்கு மிக்குச்சென்று, நாத நாத என்று அழுது அரற்றி—தலைவனே! தலைவனே! என்று சொல்லி அழுது ஆரவாரித்து, பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்—திருவடியை யடைந்தவர் அதனோடு பிரிவறக்கலத்தலைப் பெறவும், பதஞ்சலிக்கு அருளிய—பதஞ்சலி முனிவர்க்கு அருள் புரிந்த, பரம நாடக என்று—மேன்மைமிக்க கூத்தனே என்று சொல்லி, இதம் சலிப்பு எய்தநின்று—நெஞ்சம் அயர்வு அடையநின்று, ஏங்கினர் ஏங்கவும்—ஏங்கினவர் மேலும் மேலும் ஏக்கத்தை அடையவும் என்றவாறு.

மால்—வேட்கை ; திவாகரத்துட் காண்க.

'விசை' விரைவுப் பொருட்டாதல் திவாகரம் பிங்கலந்தைகளுட் காண்க.

'மண்டி' மிக்குச்சென்று என்று பொருளுரைப்பர் புறநானூற்றுரைகாரர்.

அரற்றல்—ஆரவாரித்தல், பிங்கலந்தையுட் காண்க.

புறநானூறு, கூ.

நெஞ்சம் எனப் பொருள்படும் ஹ்ருதயம் எனும் வட சொல் இதயம் எனவும் இதம் எனவும் திரியும். எய்தியும் அலறியும் ஓடி மண்டி அரற்றிப் பாதம் எய்தினர் என இயைக்க.

பதஞ்சலி முனிவர்க்கு இறைவன் தனது திருக்கூத்துக் காட்டிய வரலாறு பின்னே 'புலியூர்' என்பதன் பெயர்க் காரண வரலாறு கூறுகின்றுழிச் சேர்த்துரைப்பாம்.

கச0 எழில்பெறும் இமயத்து இயல்புடை அம்பொற்
பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில் நடம்நவில்
கனிதரு செவ்வாய் உமையொடு காளிக்
கருளிய திருமுகத் தழகுறு சிறுநகை
இறைவன் ஈண்டிய அடியவ ரோடும்
கசரு பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கினி தருளினன்
ஒலிதரு கைலை உயர்கிழ வோனே

எழில்பெறும் இமயத்து இயல்பு உடை—எழுச்சிபெறும் இமயமலையின் தன்மையினை உடைய, அம்பொன் பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில்—அழகிய பொன் வேய்ந்து விளங் கும் தில்லையம்பலத்திலே, நடம் நவில்—திருக்கூத்தைப் பயி லும், கனிதரு செவ்வாய் உமையொடு காளிக்கு அருளிய திருமுகத்து அழகு உறு சிறுநகை இறைவன்—கொவ்வைப் பழம்போன்ற சிவந்த வாயினையுடைய உமைப்பிராட்டியா ருக்கும் மாகாளியம்மைக்கும் அருள்செய்த அழகிய முகத் திடத்ததான அழகுமிக்க முறுவலிப்பினையுடைய சிவபெரு மான், ஒலிதரு கைலை உயர்கிழவோன்—தேவர்கள் வழுத் தும் பாட்டின் ஒலி அறாத கைலைமலைக்குச் சிறந்த உரிமை யுடையவன், ஈண்டிய அடியவரோடும்—திரண்ட அடியா ருடன், பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கு இனிது அருளினன்—விளங்கா நின்ற தில்லைக்கண்ணே புகுந்து இனிதாக அமர்ந் தருளினன் என்றவாறு.

இமயமலைக் குவடு பொன்னிறமாய் விளங்குவதாகலின், அதனைப் பொற்கூரை வேய்ந்த அம்பலத்திற்கு உவமையா கக்கூறினர். உலகத்தின்கண்உள்ள எல்லா மலைக்குவடுகளி

னும் இமயக் குவடே உயர்ந்ததாகலின் அதன்மேற்படும் ஞாயிற்றின் ஒளி அதனைப் பொன்னிறமாய் விளங்கச் செய்வதாகும் என்பது. இதுபற்றியே புறநானூற்றினும் "பொற்கோட் டிமயம்"* "பொன்படு நெடுங்கோட் டிமயம்"† "பொன்னுடைநெடுங் கோட் டிமயம்"‡ என்றற் றொடக்கத்துச் சொற்றொடர்கள் காணப்படுவவாயின. இனித்தில்லைக்கண் அம்பலம் இமயத்தின்கண்உள்ள கைலையம் பொருப்புப் போறலின் அதுபற்றி 'இமயத்து இயல்பு உடைய' என்றொனனுமாம்.

நவிலல்—பயிலல், இப்பொருட்டாதல் "மறைநவில் அந்தணர்" என்பதன் உரையிற்காண்க

'கனிதரு' என்பதில் தரு உவம உருபின் பொருள்பட வந்த உவமவாசகம். 'கனிதருசெவ்வாய்' என்னும் அடையை உமைக்குங் காளிக்குங் கூட்டுக; உமைக்கு அது சிறப்பாதல் பற்றி முன்வைத்தார்.

'நடநவில்' என்னும் வினைத்தொகை 'இறைவன்' என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது; இது 'மாட்டு' என்னுஞ் செய்யுளுறுப்பான் இங்ஙனம் முடிந்தது; என்னை?

"அகன்று பொருள் கிடப்பினும் அணுகிய நிலையினும்
இயன்று பொருள் முடியத் தந்தனர் உணர்த்தல்
மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்" என்றார்

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாராகலின்;|| இத்திருவகவலினும் ஏனை இரண்டகவலினும் அகன்று கிடந்து பொருந்தும் பொருள்களை அணுகிய நிலையில் வைத்து உரைக்கும் உரை இம்மாட்டென்னும் உறுப்பான் வந்ததென்று உணரல்வேண்டும்; இஃது அச்சூத்திரத்திற்குப் பேராசிரியர் கூறியவுரையானும் அறியப்படும்.

இறைவன், கிழவோன் என்னும் பெயர்கள் சிவபெருமான் என்னும் ஒருபொருள் குறித்துப் 'புக்கினிதருளினன்' என்னும் ஒருவினைகொண்டு முடிந்தன; என்னை?

---

* புறநானூறு, உ. † புறநானூறு, ௩௯. ‡ புறநானூறு ௩௬௯.
§ புறநானூறு, ௧. || தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், உ௧௧.

" ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி
தொழில்வேறு கிளப்பின் ஒன்றிடன் இலவே " என்
ஆசிரியராகலின் *

இனித் தில்லைப்பொதுவில் இறைவன் திருக்கூத்தியற்றிய வரலாறு ஒருசிறிது கூறுதும் : பண்டொருகால் மத்தியந்தினமுனிவர் தாம் அரிதிற்பெற்ற புதல்வர்க்குக் கலைப்புலமை நிரம்பியபின்னர் அறிவுநூற் பொருள் முழுதும் உணர்த்தி, அவர் சிறந்ததோர் இடத்தேசென்று இறைவனை வழிபடுதற்கு விரும்பினமையால், அவரைத் தில்லைக்குச் செல்லுமாறு கற்பித்துவிடுக்க, அவரும் ஆண்டுப்போந்து ஓர் அழகிய பொய்கையும் அதன் தென்பக்கத்தே ஓர் ஆலமரநீழலில் ஒரு சிவலிங்கத்திருவுருவமும் இருக்கக்கண்டு பெருமகிழ்வுற்று அங்கே ஓர் இலைக்குடில் அமைத்துக் கொண்டு இறைவற்கு வழிபாடு ஆற்றி வருவாராயினர். நாடோறும் இறைவனை வழிபடுதற்கென்று பறிக்கும் பல நறுமணமலர்களை ஒருநாள் ஆராய்ந்து பார்த்தக்கால், அவற்றுட் பழையனவும் பழுதுபட்டனவுமான பலமலர்கள் விரவியிருக்கக்கண்டுவருந்தி, " விடிந்தபின் மலரெடுப்பின் அவை வண்டுகள் ஊதியனவாம், இரவின்கட்சென்று எடுப்பேமெனில் மரமடர்ந்த இக்காட்டகத்தே வழிபுலனாகாது, மரங்களில் ஏறினும் பனியாற் கால்வழுக்கும், ஆகையால் என் செய்வேம் !" என்று மிக உள்ளங்குழைந்து வருந்த அவ்விளையமுனிவரெதிரே இறைவன் தோன்றினான். அவர் பெருமானை வணங்கிவாழ்த்தி " ஐயனே, தேவரீரை வழிபடுதற்பொருட்டு அடியேன் வைகறையிற்சென்று மரங்களில் வழுவாமல் ஏறவேண்டுதலால் என் கைகால்கள் புலியின் வலியநகங்கள் உடையவாகுக, வழிதெரிந்து ஏகுதற்கும் பழுதற்ற நறுமலர் தெரிந்து கொய்தற்கும் அவ்விரண்டிற் கண்களும் உண்டாகுக " என்று குறையிரப்பச் சிவபிரானும் அங்ஙனமே ஆமாறுதந்து மறைந்தருளினன். அன்று முதல் அவ்விளைய முனிவர் வியாக்கிரபாதர் அல்லது புலிக்

---

* தொல்காப்பியம், சொல், ௬௨.

கால்முனிவர் என்னும் பெயருடையாராய்ச் சிவபிரானைத் தாம் விழைந்தவாறு புதுமலர் கொணர்ந்து வழிபாடாற்றி நன்கிருந்தனர். இங்ஙனம் புலிக்கான்முனிவர் வழிபட்ட காரணத்தானே தில்லைமாநகர் புலியூர் எனவும் வழங்கப்படலாயிற்று.

இவ்வாறிவர் இருக்குநாளில் இவர் தந்தையார் மத்தியந்தினமுனிவர் இவர்பாற்போந்து இவர்க்கு ஒரு நன் மங்கையை மணம்முடிக்கவேண்டுமென்னுந் தமது கருத்தை அறிவிக்க, அவரும் அதற்கு இசையவே வசிட்டமுனிவரின் தங்கையாரை அவர்க்கு மணமகளாக்கினர். இவரிருவரும் ஆற்றிப் அருந்தவத்தால் உபமன்னியுவென்னும் ஓர் அருங் குழவி பிறந்தது. அக்குழவியை அருந்ததி எடுத்துப்போய்த் தம்பால் உள்ள காமதேனுவென்னுந் தெய்வஆன் பொழி பாலை ஊட்டி வளர்த்து வந்தனள். பின்னர்ப் புலிக்கான் முனிவரும் அவர் மனைவியாரும் மகவின் விருப்பத்தால் அதனைத் தமது இலைக்குடிலுக்குக் கொணர்வித்து இனிய தின் பண்டங்களுந் தீம்பாலும் ஊட்ட அம்மகவு அவற்றை உண்ணாது உமிழ்ந்து பசிபொறாது அழப், பெற்றார் இருவரும் மனம் நைந்து சிவலிங்கப்பெருமான் திருமுன்பு அதனைக் கொண்டுசென்று கிடத்தினார். இறைவன் அருள்சுரந்து அம்மகவுக்குத் தீவிய தெய்வப்பாற்கடலையே உணவாக ஊட்ட அம்மகவு அதனை இனிதுபருகிக் களித்திருக்கப், புலிக்கான் முனிவருங் கவலைதீர்ந்து இறைவனது அருட்குறியினெதிரே சிவயோகத்தில் அமர்ந்து இறைவன் றிருவடியிற் கருத்து ஒன்றுபட்டிருக்க, அப்போது அவாகத்தே இறைவன் தேவதாருவனத்து இருடிகள்பொருட்டு நிகழ்த்திய ஐந்தொழிலின்பக்கூத்தின் வாலாறு வந்துதோன்றிற்று. அதனைத் தெரிந்து அளவானே 'இறைவன் றனது திருவடியால் திருக்கூத்தியற்றிய தேவதாருவனத்தில் அடியேன் இருக்கப் பெறாமல் இந்த இடத்தில் இருக்கப்பெற்றனனே! ஐயனருட் கூத்தை யான் காணுமாறு யாங்ஙனம்!' என்று பெரிதும் உள்ளம் உருகி வருந்தாநிற்ப, இத்தில்லையே இந்நிலவுலகத்திற்கு நடுநாடியாயிருத்தலால் இதன்கண்ணேதான் ஆண்

டவன் என்றும் ஐந்தொழிற்கூத்து நிகழ்த்துவன்; ஆதலால், இத்தில்லையம்பலத்தின்கட் புறத்தேயும் யான் அத்திருக் கூத்தினைக் காணப்பெறுவேன் என்று தவக்காட்சியால் உணர்ந்தவராய்ப் புலிக்கான் முனிவர் அங்கே வழிபாடு ஆற்றிக்கொண்டு இராநின்றார். இவர் இவ்வாறிருப்பப் பதஞ்சலி முனிவர் இவர்பாற்போந்தமையும், இவ்விருவர்க்கும் இறைவன் தனது திருக்கூத்தினைக் காட்டியருளினமையும் சிறிது கூறுவாம்.

தேவதாரு வனத்தின்கண் இருந்த நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவரரும் மீமாஞ்சை நூற் கோட்பாட்டினைப் பின் பற்றினவர். மறைநூல் ஒருவராற் செய்யப்படாமல் என்றும் உள்ளதெனவும், மறைநூல் கூறிய வேள்விகளை வேட்டல் ஒன்றுமே இம்மை மறுமையின்பங்களை யளிப்பதெனவும், உயிர்களின்வேறாக முதல்வன் ஒருவன் இல்லையெனவும், மறைநூலிற் சொல்லப்பட்ட சிவம்முதலான ஒலிகளே பிரமமாவதன்றி இவற்றான் அறிவிக்கப்பட்டு இவற்றின்வேறாய் உள்ள கடவுளர் பிறரில்லையெனவும், உலகம் என்றும் அழியாதுநிற்பதெனவும், உயிர்கள்பலவாய் என்றுமுள்ளனவாய் எங்கு நிறைந்தனவாய் இருவினைகளுட்பட்டுப் பிறந்திறந்து வருமெனவுங்கொண்ட கொள்கையினராய், இவற்றைத் தம் மனைவிமார்க்கும் அறிவுறுத்தி அவரைத் தஞ்சொல்வழியின் நிறுத்தி ஒழுகிவருவாராயினர். இவர்கள்கொண்ட பிழைபாட்டுணர்ச்சியினையுஞ் செருக்கினையும் அகற்றி இவரை ஆட்கொள்ளத் திருவுளம்பற்றின முதல்வன் திருமாலை அழகிய பெண்வடிவில் வரக்கற்பித்துத் தானும் அவ்வணங்குமாய் அத் தேவதாரு வனத்தின்கட்செல்ல இறைவன்றன் அளவுக்கடங்கா எழிலுருவினைக்கண்டு காமுற்று அவ்விருடிகளின் மனைவிமார் நிறையழிந்தனர்; திருமால்கொண்ட அழகிய அணங்கின் வடிவைக்கண்டு அவ்விருடியர் காமுற்றுத் தம் உரனுஞ் செருக்கும் அழிந்தனர். பின்னர் அவர் ஒருவாறு அறிவு தெளிந்து தமது நிலை சிதைத்தவர் சிவபிரானே என உணர்ந்து அவர்க்குப் பல சாபங்களைத்தர அவை இறைவனைப் பறறொழிய, அவர் வேள்விக்கண்ணே நின்றும் ஒரு

கொடும்புலியைப் பிறப்பித்து ஏவ முதல்வன் அதன் றோலை யுரித்து உடுத்தனன்; பின்னர் ஒரு கொடும்பாம்பை அவர் ஏவ, ஐயன் அதனைக் கைக்காப்பாக அணிந்து கொண்டனன்; அதன்பின்னர்க் குறள்வடிவினதாகிய முயலகனை அவர் ஏவ ஆண்டவன் அதன்மேற் பாய்ந்து அதன் முதுகு நெரியும்படி மிதித்தருளினன்; அதன் பிறகு பல மந்திரங்களை ஏவ அவற்றைத் தனது திருவடியிலே சிலம்புகளாக அணிந்து எல்லாம் வல்லபெருமான் மிகக்கொடிய திருக்கூத்து இயற்றுவானயினன். அத்திருக்கூத்தின்கடுமை பொறுக்கலாற்றாது அம்முனிவரர் ஒருங்கே அயர்ந்துவிழ, அருகுநின்ற திருமாலும் நடுங்கினர். அதுகண்ட இறைவன் இரக்கம் உடையோனாய் அக் கடுங்கூத்தைமாற்றி இன்பக் கூத்தினை இயற்ற உமைப்பிராட்டியாரும் திருமாலும் ஏனைக்கடவுளரும் இன்பப்பெருக்கிலாழ்ந்து மகிழ்ந்தனர்; தேவதாரு வனத்து இருடிகளும் தம் அயர்வுநீங்கித் தம் பிழைபொறுத்தருளும்படி வேண்டினர். இறைவன் அவர் இதற்கு முற்கொண்ட ஆணவ வலிகளெல்லாம் தன் திருவடிக்கீழ்க்கிடக்கும் முயலகன்பால் வந்தொடுங்க அருள்செய்து மறைந்தருளினன்.

பின்னர்த் திருமால் தம் இருக்கைசேர்ந்து இறைவன் செய்தருளிய இன்பக்கூத்தினை நினைந்த பெருங்களிப்பால் துயிலாதிருந்து தமக்கு அணையான ஆதிசேடற்கு அப்பேற்றினை யுரைப்ப, அவ்வாதிசேடரும் அவ்வின்பக்கூத்தினைக் காணும் வேட்கை மீதூர்ந்து கண்ணீர் பொழிய, அதுகண்ட திருமால் 'நீர் இறைவற்கு அன்பராயினமையின் இனி நும்மை அணையாகக்கொள்ளல் எமக்கு ஏதமாம்; ஆதலின் நீர் தவம்முயறலே இசைவாம்' என்று கூறிவிடுப்ப, அவரும் வடகைலை மருங்குசார்ந்து சிவபிரான் திருக்கூத்துக் காண விழைந்து அருந்தவம் இயற்றினர். அதுகண்டு இறைவனும் அவர்முன் றோன்றி அவரன்பினைப் பிறரறிய ஆராய்ந்து புலப்படுத்தி, 'யாம் தேவதாரு வனத்தின்கட் டிருக்கூத்து ஆடிய காலையில் அவ்விடம் இந்நிலத்திற்கு நடுஅன்மையின் அஃது அதனைப் பொறுக்கலாற்றாது அசைந்தது. ஆனதுபற்றி அத்னை அங்கியற்றாது விடுத்தேம். இப்போது இங்கு அதனை

இயற்றுதற்கும் ஈது இடம் அன்று. அதனைப் பொறுத்தற் கிசைந்த தில்லைமன்றத்தின்கண்ணே நமது ஐந்தொழில் இன்பக்கூத்து என்றும் நடைபெறா நிற்கும். அஃதே னெனில், உடம்பும் உலகமும் அமைப்பில் ஒப்பனவாம். இடை பிங்கலை சுழுமுனை என உடம்பின்கண்ணே உள்ளோ டும் மூன்று நாடிகளிற் சுழுமுனை உடம்பின் நடுவேோடும். அங்ஙனமே, இந்நிலத்திற் சுழுமுனை நாடியும் தில்லைக்குநேரே போம். உடம்பின்கண் அந்நடுநாடியின் நடுவே வயங்கும் நெஞ்சத்தாமரையினுள் அருள்வெளியிலே யாம் ஓவாது அருட்கூத்து நிகழ்த்துமாறுபோலவே, புறத்தே தில்லைக்கண் மூலக்குறியின் தெற்கே உள்ள அருள் அம்பலத்தின்கண் என்றும் ஓவாது திருக்கூத்து இயற்றுவேம். அதனை அங்கே காணும் அறிவுக்கண்ணுடையார் பிறவித்துன்பம் அறப் பெறுவர். ஆதலால், நீ இவ்வுருவை ஒழித்து, அத்திரிமுனி வன் மனைவி தொழுதகையிடத்தே முன்னொருகால் ஐந்தலைச் சிறுபாம்பாய் நீ வந்தமையின், அவ்வடிவினையே எடுத்துத் தில்லைக்கட்சென்று சேர்வையேல், அங்கு இங்ஙனமே வேட்கை யுற்று வழிபாடு இயற்றும் புலிக்கான்முனிவனுக் கும் உனக்கும் தைப்பூசத்தன்று எமது இன்பக்கூத்தைக் காட்டி யருள்வோம்' என்று உரைத்து மறைந்தருளினன். பின்னர்ப் பதஞ்சலிமுனிவரும் அங்ஙனமே தில்லைக்கட் போந்து புலிக்கான் முனிவருடன் அளவளாவியிருந்து தவ மியற்றி இறைவன் குறித்த அந்நாளில் ஐபனிபற்றிய ஐந் தொழில் இன்பக்கூத்தைக் கண்டுகளித்தனர். என இவ் வரலாறுகளை உமாபதிசிவனர் செந்தமிழ் நந்தா இலக்கிய மாய்ச் செய்தருளிய கோயிற்புராணம் விரித்துக்கூறும்.

இனிக் காளிக்கு அருள்புரிந்தவாறு காட்டுதும்: பண் டொருகால் தாருகன் என்னும் ஓர் அரக்கனைக் கொல்லும் பொருட்டுத் துர்க்கையால் ஏவப்பட்ட ஒரு காளி அவனொடு பொருது அவனுடலைக் கீண்டவழிக் கீழே சிந்திய குருதி யாற் பின்னும் பலர் உண்டாதலைக்கண்டு அவனது செங் குருதியைத் தானே முற்றும் விடாது பருக, அதனால் வெறி பிடித்து உலகத்துள்ள உயிர்களை யெல்லாம் அழிப்பாள்

புக்கனள். அதுகண்டு எல்லா உயிர்க்குந் தந்தையாய் விளங்கும் முதல்வன் அவள்முற்றோன்றிக் கொடுங்கூத்தியற்ற, அவள் அக்கூத்தின் கடுமையால் தனது வெறியடங்கி இறைவனருளைப் பெற்று அமைதிபெற்றாளென்பது. இது திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிச்செய்த

"வென்றி மிகு தாரகன தாருயிர் மடங்கக்
கன்றிவரு கோபமிகு காளிகதம் ஓவ
நின்று நடம் ஆடியிட நீடுமலர் மேலால்
மன்றல் மலியும் பொழில் கொள் வண்டிருவையாறே"

என்னுந் திருப்பாட்டான் அறியப்படும்.

இனி இத்திருவகவல் 'மாட்டு' என்னும் உறுப்பால் அகன்று பொருள்முடிய நிற்றலின், அதனை அணுகிய நிலையில் வைத்துரைக்கும் வினைமுடிபு காட்டல்வேண்டும்; அது வருமாறு: ஒலிதரு கைலை உயர்கிழவோன் பயின்றனனாகிப் பல்குணம் விளங்கிக் கல்வி தோற்றியும் அழித்தும் இருளைத் துரந்தும் அடியார் உள்ளத்துக் குடியாக்கொண்ட கொள்கையுஞ் சிறப்புமெனப் பெயர்ப்பயனிலைகொண்டுமுடிந்து, பின்னும் கைலை உயர்கிழவோன் ஆகமந்தோற்றுவித்தருளியும் கலந்தினிதருளி நயப்புறவெய்தியும் இன்னருள் விளைத்தும் நற்றடம்படிந்தும் ஆகமம் வாங்கியும் பணித்தருளியும் அமர்ந்தருளியும் இயல்பினதாகி உய்யவந்தருளிச் சாத்தாய்த்தான் எழுந்தருளியும் காட்டியகொள்கையும் ஈந்த வினைவும் காட்டிய தொன்மையும் ஆக்கியநன்மையும் தோற்றிய தொன்மையும் காட்டிய இயல்பும் ஆகியகொள்கையும் அருளிய பரிசும் வேடங்காட்டிய இயல்பும் மேனிகாட்டியதொன்மையும் சிலம்பொலிகாட்டியபண்பும் கரந்தகள்ளமும் ஆக்கிய பரிசும் ஆகியநன்மையும் இருந்தகொள்கையும் அருளிய அதுவும் காடதுதன்னிற் கரந்தகள்ளமும் ஒருவன் ஆகிய தன்மையும் பாலகன் ஆகிய பரிசும் கோலங்கொண்ட கொள்கையும் நல்கிய நன்மையும் வைத்த அப்பரிசும் பெண்ணோடாயின பரிசும் குழலியொடு மகிழ்ந்தவண்ணமும் பலபல காட்டிய பரிசும் எனப் பலபெயர்ப்பயனிலைகொண்டுமுடிந்து, உயர்கிழவோன் என்னும் எழுவாயைக் குறிக்கும் 'தானேயாகிய

வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பத்து மண்டிலங்களினும் உள்ளவை ஆயிரத்துப் பதினேழு சூக்தங்கள் ஆகும். ஒரு சூக்தம் என்பது பல செய்யுட்களின் தொகுதி. வாலகில்லிய முனிவரால் எழுதி எட்டாம் மண்டிலத்தின் நடுவிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ள பதினொரு சூக்தங்களையுஞ் சேர்த்தால் இவ்விருக்கு வேதத்தின்கண் உள்ளவை மொத்தம் ஆயிரத்து இருபத்தெட்டுச் சூக்தங்களாகும். இச்சூக்தங்கள் இருடிகளாலும் இருடிகளைத் தலைவராய்க்கொண்ட அவ்வக்குடும்பத்திலுள்ள பலராலும் பாடப்பட்டனவாகும். இதன் முதன் மண்டிலத்தின்கண் உள்ள நூற்றுத்தொண்ணூற்றொரு சூக்தங்களும் மதுச்சந்தஸ், ஜேதர், மேதாதிதி, சுனச்சேபர், ஹிரண்யஸ்தூபர், கண்வர், ப்ரஸ்கண்வர், சவ்யர், நோதஸ், பராசரர், கோதமர், குத்ஸர், காஸ்யபர், ரிஜ்ராஸ்வர், திரித ஆப்த்யர், கக்ஷிவான், பாவயவ்யர், ரோமசர், பருச்சேபர், தீர்க்கதமஸ், அகஸ்தியர், இந்திர அகஸ்தியர், லோபாமுத்ர அகஸ்தியர் முதலான இருடியர்களாற் பாடப்பட்டனவாகும். இங்ஙனமே ஏனை ஒன்பது மண்டிலங்களில் உள்ள சூக்தங்களையும் இயற்றின இருடியர்களின் பெயர்களை எடுத்துரைக்கப்புகின் இது மிகவிரியுமாதலால், அவ்வம்மண்டிலங்களிற் பெரும்பான்மையான சூக்தங்களை இயற்றிய இருடியர்களின் பெயர்மட்டுமே ஈண்டுக்காட்டுவாம். இரண்டாம் மண்டிலத்தின்கண் உள்ள சூக்தங்கள் பலவற்றை இயற்றினவர் கிரித்ஸமதர்; மூன்றாம் மண்டிலத்தின்கட் பலவற்றை இயற்றினவர் விசுவாமித்திரர்; நான்காம் மண்டிலத்திற்பல இயற்றினவர் வாமதேவர்; ஐந்தாம் மண்டிலத்திற்பல இயற்றினவர் அத்திரி; ஆறாம் மண்டிலத்திற்பல இயற்றினவர் பரத்துவாசர்; ஏழாம் மண்டிலத்திற்பல இயற்றினவர் வசிட்டர்; எட்டாம் மண்டிலத்திற்பல இயற்றினவர் கண்வர்; ஒன்பதாம் மண்டிலத்திற்பல இயற்றினவர் ஆங்கிரசர்; பத்தாம் மண்டிலத்தில் உள்ளவைகள் முதன்மண்டிலத்தில் உள்ளவைகளைப்போலவே பல்பலரால் இயற்றப்பட்டன.

இனி, இச் சூக்தங்களை இயற்றிய இருடியர்களால் வழிபடப்பட்ட கடவுளரும் பலர்; அவருள் முதன்மண்டிலத்தின்கண் வழுத்தப்பட்ட கடவுளர் பெயர்மட்டும் ஈண்டெடுத்துக் குறிக்கின்றாம், அவர்: அக்நி, வாயு, இந்திரன், வருணன், மித்திரன், அசுவினிகள், விசுவதேவர், சரசுவதி, மருத்துக்கள், ஆப்ரிஸ், ரிதுஸ், தூவஷ்டர், பிரஹ்மணஸ்பதி, சோமன், தக்ஷிணை, ரிபுக்கள், சவிதர், இந்திராணி, வருணாநி, அக்நாயீ, விஷ்ணு, பூஷன், அர்யமன், ஆதித்தியர், உருத்திரன், சூர்யன், அதிதி, ஸ்வநயன், பாவயவ்யன், ரோமசன், பிருகஸ்பதி, அசுவம், ரதி முதலியோராவர். முதன்மண்டிலத்து நூற்றுப் பதினொரு சூக்தங்களில் இரண்டு சூக்தங்களே உருத்திரனை வழுத்துகின்றன. இருக்குவேதம் முழுதும்உள்ள ஆயிரத்து இருபத்தெட்டு சூக்தங்களில் நான்கு சூக்தங்களே உருத்திரர்க்குத் தனியே காணப்படுகின்றன. ஏனை ஆயிரத்து இருபத்துநான்கு சூக்தங்களும் ஏனைக்கடவுளரை வழுத்துவனவா யிருக்கின்றன. அதுநிற்க

இவ்விருக்குவேத முதன்மண்டிலத்துனகண உருத்திரமூர்த்திமேற் கண்ணுவ இருடியாற் பாடப்பட்டிருக்கும் சஉ-ஆம் சூக்தத்தினை இங்கே தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தருகின்றாம். அது கடவுள் வாய்மொழியே யென்று சொல்லத்தக்கதான அடையாளம் உடையதா என்பதை அன்பர்கள் கருத்தூன்றிப் பார்த்தல்வேண்டும். அச்சூக்தம் வருமாறு.

க "வலியராய் மிக்க ஈகையுடையோராய்ச் சிறந்த அறிவினராய் இருக்கும் உத்திரருக்கு அவர் உள்ளத்திற்கு மிக இனியதாக நாம் எதனைப் பாடுவோம்?

— நம்மைச் சேர்ந்தோர்க்கும் நம்முடைய ஆக்களுக்கும் நம்முடைய எருதுகளுக்கும் நம்பின்னோர்க்கும் அதிதியானவள் உருத்திரரின் அருளை வழங்குதற் பொருட்டும்;

௬ மித்திரரும் வருணரும் உத்திரரும் எல்லாக் கடவுளரும் ஒரே உள்ளத்தினராய் எம்மை நினைவு கூர்தற் பொருட்டும்;

களிப்பினையும் நலத்தினையும் வலிமையினையும் பெறுதற்பொருட்டும் வேள்விகட்கும் பாட்டுகட்கும் நோய்நீக்கும் மருந்துகட்கும் தலைவரான உருத்திரரை வேண்டிக் கொள்கின்றேம்.

நல்லவரும் கடவுளரிற் சிறந்தோருமான அவர் கதிரவனைப்போற் பேரொளியோடு விளங்குகிறார், விளக்கமான பொன்னைப்போல் அவர் மிகுந்த ஒளியுடையவராய் இருக்கின்றார்.

பசுபதியான அவர் நம்முடைய போர்க்குதிரைகளுக்கு நலத்தினையும், நம்முடைய செம்மறிக் கிடாய்கள் கிடாரிகள், நம் ஆடவர் பெண்டிர் ஆக்கள் என்னும் இவர்கட்கு நல்வாழ்வினையும் தந்தருள்வாராக.

௭ ஓ சோமனே, நூறு ஆடவர்க்குரிய மாட்சிமையினையும் வலிமையிற் சிறந்த படைத்தலைவர்க்குரிய பெரும்புகழையும் எங்கள்மேல் வைத்தருள்க.

பிறர் தீய எண்ணங்களும் வருத்துவோரும் எம்மைத் தடை செய்யாதிருக்க. இந்துவே வலிமையில் எமக்கு ஒருபங்கு கொடுத்தருள்க.

சோமனே, தலையையும் நடு இடத்தையும் காதல்கூர்ந்தருள்க; சோமனே, மூவாதவரான நும்மக்கள் தூயதான உயர்ந்த உலகத்தில் உமக்குத் தொண்டுசெய்யும்படி அறிந்தருள்க."

இந்தச் சூக்தத்தினைப் படித்துப்பார்ப்பவர் எவரேனும் இதனைக் கடவுள் வாய்மொழியென்றுகூற ஒருப்படுவரா? இப்பதிகத்தால் வழுத்தப்படுங் கடவுள் உருத்திரராகவும் வழுத்துவோர் ஒரு முனிவராகவும் அல்லவோ இருக்கக்காண்கின்றேம்? இப்பதிகத்தினை இயற்றிய முனிவர் பெயர் இதன் கட்குறிக்கப்பட்டிருக்கவும் இதனைவிடுத்து, இது கடவுள் வாய்மொழிஎன்று கூறினால் கடவுள் தம்மைத்தாமே வணங்கி வாழ்த்திக்கொண்டாரென்றன்றோ கொள்ளவேண்டிவரும்? ஓராண்மகன் தனக்குள்ள குறைபாடுகளை அறிவித்து அவற்றை நீக்கிக்கொள்ளல் வேண்டி இறைவனை வழுத்திக் கூறும் இப்பதிகத்தினை ஆராய்ந்துகாணும் அறிவுடையார் கடவுள் வாய்மொழியென்று கூறுதற்கு முன் வருவரோ? குறைபாடுடைய மக்கள் வாய்மொழியைக் குறைபாடில்லாத இறைவன் வாய்மொழியாகப் போலிநம்பிக்கையால் துணிந்து கூறுதல் குற்றமோ, மக்கள் வாய்மொழியை மக்கள் வாய்மொழியென்றே ஆராய்ந்து உண்மையை உள்ளவாறு கூறுதல் குற்றமோ என்பதை அன்பர்களே பகுத்தாராய்ந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

(பின்னும் வரும்)

PRINTED BY P. R. RAMA IYAR AND CO., MADRAS